

Ovidiu Moceanu (n. 17 februarie 1949, în satul Copru, județul Cluj) este absolvent al Facultății de Filologie din Cluj (1971) și al Facultății de Teologie din Sibiu (2002). Doctor în Filologie (1997). În prezent, profesor universitar la Facultatea de Litere a Universității „Transilvania” din Brașov. În anul 2003, a fost hirotonit preot al acestei universități. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România (din 1990). A debutat în 1983 cu volumul de proză scurtă *O privire spre Ioan*, apărut la Editura „Dacia”

A mai publicat:

PROZĂ

Fii binevenit, călătorule (roman), Dacia, Cluj-Napoca, 1986; *Ordinul Bunei Speranțe* (roman), Dacia, 1989; *Împăratul Iubirii* (nuvele), Dacia, 1994; *Povestiri cu ușa deschisă* (proză scurtă), Aula, Brașov, 2009. *Spovedania*. Roman cu 30 de ferestre, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2012

STUDII ȘI ESEURI

Experiența lecturii, Aula, 1997; *Visul și împărăția. O teologie a visului*. Cu o prefață de Preot Ioan Bizău, Antim, Cluj, 1998; *Visul și literatura*, Paralela 45, Pitești, 1999; *Sensuri fundamentale*, Paralela 45, 2001; *Literatura română veche*, Editura Universității „Transilvania”, Brașov, 2002; *Literatura română la începutul secolului al XX-lea (1900-1918)*. Reviste, curente și direcții literare, Editura Universității „Transilvania”, 2002; *Teologie și filologie. Andrei Șaguna vs. Ion Heliade Rădulescu*, Paralela 45, 2003; *Literă și duh*, Paralela 45, 2003; *Cu Hristos prin Babilon*, Nemira, București, 2004; *Cuvinte și cărți*, Editura Universității „Transilvania”, 2006; *Disciplina lecturii*, Editura Universității „Transilvania”, 2010; *Tratatul despre vis*, Casa Cărții de Știință, 2012 (Premiul Vasile Conta al Academiei Române); *Cronologie literară românească de la începuturi până în anul 2000*, Casa Cărții de Știință, 2014; *Sens unic. Interviuuri*. Ed. Tracus Arte, București, 2016; *Cuvinte duminicale*, Editura Andreiana, Sibiu, 2018.

Ovidiu Moceanu

SUFLETE PERECHE (zece povestiri)

LIMES

2022

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta: OANA STEPAN

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

MOCEANU, OVIDIU

Suflete pereche / Ovidiu Moceanu; - Florești: Limes,

2022

ISBN 978-606-799-594-7

821.135.1

© Ovidiu Moceanu

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel. /fax: 0264/544109; 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

CUPRINS

O ispită a părintelui Iustin.....	7
Referendum.....	20
Măicuță dragă	40
Nu-i nimic, rămâne pe altă dată.....	50
Acedia	66
Prin pădurea cu minciuni	84
Pățitorul.....	94
Suflete pereche	109
Petru și Pavel.....	137
Cine mai e și gaița asta?.....	159

O ISPITĂ A PĂRINTELUI IUSTIN

Părintele Iustin Maniu este, de câteva zile, de nerecunoscut. Rătăcește ca un somnambul printre lucruri și uneori are lacrimi în ochi. O părere de rău copleșitoare îi acoperă sufletul, o durere fără leac, nu vorbește, refuză și să mănânce, spre uimirea preotesei, care nu-l mai văzuse într-o asemenea stare niciodată.

– Vino, părinte, să mănânci..., îl cheamă ca de obicei, dar nu zice nimic, clatină din cap, suspină și abia dacă se înduplecă să mai soarbă câteva linguri dintr-o supă.

Nu l-a înduplecat nimeni să mărturisească ce s-a întâmplat, nici măcar cele trei fete pe care le avea, toate eleve, cea mai mare în clasa a VIII-a. Încercau să-i alunge tristețea, întrebându-l câte ceva când își făceau temele, dar părintele era de neclintit. Nu le venea să creadă că tatăl, atât de răbdător, veghetorul lor la rezolvarea temelor, acum nu le mai acordă nicio atenție. Preoteasa îl auzea noaptea suspinând prin somn și se gândea la vreo suferință ascunsă, dar, cu toate că l-a rugat de nenumărate ori să-i spună ce are, nu a putut afla nimic. A vorbit cu preoții de la Biserica „Toți Sfinții”, unde slujea, să-i întrebe dacă în ultimul timp au observat ceva ciudat în conduita colegului lor. Nimic. Poate doar o creștere a exigenței pentru slujire, arătată în severitatea cu care le făcea unele observații, răspunsurile incisive la anumite întrebări, lucru într-adevăr neobișnuit până atunci. Om îngăduitor altădată cu greșelile celorlalți, acum se arăta necruțător, și nu era vorba numai de dânsii, ci și de credincioșii care îl solicitau, mai ales la spovedanie. Niciun preot până atunci nu a oprit atâta lume de la împărțășanie. Ajunseseră oamenii să-l ocolească, nedumeriți și speriați, fiindcă nu numai că îi oprea de la împărțășanie, ci îi

LIBRIS | We know
no plus

și dojenea minute în șir. Da, erau la fel de nedumeriți ca și preoteasa, dar nu puteau să-l descoase, fiindcă refuza orice discuție pe această temă. În predică se vedea mai bine schimbarea prin care trecea părintele, fiindcă, indiferent care ar fi fost subiectul, spunea cam același lucru despre nevrednicia credincioșilor, care, în loc să alerge mai des la rugăciune, aleargă prin magazine ca apucații.

– De am lăsa deschisă biserica toată ziua, ar fi, oare, atâta lume câtă se află în magazine? Răspunsul îl dăm fără ezitare: nu. Colindați magazinele și puneți în coșuri tot felul de produse, abia le puteți ridica de jos, dar, în acest timp, coșurile sufletești rămân goale. Fericitul apostol Pavel a spus la I Tesaloniceni 5 cu 17 „Rugați-vă neîncetat”, nu „Cumpărați neîncetat”! Ce folos aveți din alergările prin magazine? Folosul morții, căci hrăniți cu asupra de măsură trupul muritor, dar ce faceți cu sufletul nemuritor? Îl lăsați în uscăciune, nu-i dați hrană continuu și credeți că sunteți creștini dacă vă închinați lui Dumnezeu câteva minute pe zi, și atunci cu mintea împrăștiată!... Lăsați toate ale lumii acesteia și avântați-vă fără preget spre cealaltă lume, a vieții veșnice.

– Părinte, exagerezi... îi spuse la un moment dat părintele Dorin Petrescu, fost coleg de facultate. O să alungi credincioșii din biserică...

– Greșești, frate, greșești... Trebuie schimbate radical anumite lucruri. Ce folos că e plină biserica, dar credincioșii adevărați nu sunt nici cât să-i numeri pe degetele de la o mână? Asta vrem noi – campanie electorală, nu mântuire?

– Te cunosc de mult timp, dar niciodată nu am observat asemenea izbucniri la frăția ta. Ce s-a întâmplat?

Părintele Iustin a întors spatele brusc și a ieșit din altar.

– Lasă, o să-și revină... zise părintele Aurelian Ionescu, cel de-al treilea slujitor, mai în vârstă, care a văzut multe la vremea dânsului. Are o ispită - s-a prăbușit sfințenia peste el... Stăm deoparte și intervenim numai când se va întâmpla ceva grav... E o ispită demonică, de mândrie nemăsurată... M-a

întrebat într-o zi de ce nu poate face minuni, de vreme ce a zis Mântuitorul că orice vom cere în numele Lui se va face, că „pe bolnavi mâinile veți pune și bine le va fi”, că vom învia și morți...? I-am răspuns că din pricina păcatelor noastre nu se pot face acestea, dar mi-a replicat că Iisus nu a pomenit de așa ceva... Cred că acum se pregătește să facă minuni...

Predicile părintelui Iustin au continuat în același stil, o înșiruire de acuze la adresa credincioșilor, care au început să meargă la alte biserici. Nu după mult timp, în biserică, mai ales când era de rând dânsul, au început să vină în locul lor grupuri de credincioși și credincioase care atrăgeau atenția prin metaniile mari, la toate icoanele, cu plecări ale genunchilor și ale frunții până la podea, cruci mari, demonstrative, participare vocală la liturghie, încât abia se mai auzeau cântăreții. Nedumeriți, parohienii le făceau loc, ca în fața unor invadatori. Femeile purtau rochii lungi, negre, până la călcâie, batic alb, iar bărbații costume negre, cămăși albe, bărbi lungi. Erau ucenicii părintelui Iustin, după cum credea toată lumea. Numai așa se explica prezența lor. Venirea coincidea cu schimbarea bruscă a conduitei, vorbirii, atitudinii părintelui Iustin. Când părintele se lansa în critici severe, nu se întristau, nu lăsau privirile în podea, ci, parcă fericiți, ridicau fruntea spre cer zâmbind. Păreau fascinați. Greu de înțeles ce coardă sensibilă atingea părintele, ce gânduri punea în lucrare dacă nou-veniții se manifestau atât de zgomotos. Parcă pândiseră un moment potrivit pentru a-și pune un anume plan în aplicare, cum s-a văzut într-o duminică de la începutul Postului Mare. Așteptaseră să se termine predica și s-au dezlănțuit. La început, o oarecare rumoare atrase atenția credincioșilor, apoi un bărbat cu voce puternică strigă: „Jos patriarhul comunist! Jos patriarhul comunist! Jos patriarhul comunist!” Fu urmat de vocile celorlalți, tot mai puternice. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată în biserică. Paralizați de uimire, câteva clipe, nici părintele, nici episcopii nu știau ce să facă, dar cântărețul făcu semn celor din apropiere să-i dea afară. Începu

o busculadă de nedescris. Tipetele abia acopereau lozinca „Jos patriarhul comunist!” când, la un moment dat, se auzi o bubuitură foarte puternică. Toată lumea rămase încremenită. Cineva aruncase o petardă chiar pe scările bisericii. Cei care apucaseră să iasă s-au retras înspăimântați și din grupul prins la mijloc s-au auzit țipete: „Murim! Murim! Murim!” Numai o minune mai putea acum calma spiritele. Cineva chemase poliția și se auziră de îndată fluierile polițiștilor, care au degajat ieșirea și, în același timp, au avut grijă să rețină câțiva oameni din grupul celor în negru. Puțin câte puțin, s-a lăsat liniștea în biserică. Părintele Iustin ajunsese la otpust, impasibil, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu spuse niciun cuvânt în legătură cu ce s-a întâmplat. Îl așteptau, consternați, ceilalți doi preoți. Nu știau cum să înceapă.

– Du-te, părinte, a venit poliția, dă explicații... zise părintele Aurelian. Ești singurul în măsură să dai explicații...

– Ce explicații, de ce? răspunse nervos.

– Despre ce s-a întâmplat... Ți place, ești mulțumit? Nu crezi că, prin atitudinea ta, ai provocat această tulburare?

– Nu am niciun amestec...

Tocmai atunci veni un episcop și le aduse la cunoștință că polițiștii așteaptă un preot cu care să stea de vorbă.

– Mergi tu, zise părintele Dorin, fostul coleg de facultate... Ești de rând, deci ai întreaga responsabilitate pentru ce se întâmplă în biserică... Nu aștepta să mergem noi.

– Nu vii cu mine?

– Nu, nu vreau să fiu amestecat în această poveste...

Părintele Iustin nu avu încotro. Se dezbracă de veșminte și ieși din altar. Ceilalți doi preoți ieșiră și ei să-i miruiască pe credincioși făcându-și semn să nu discute cu ei despre ce s-a întâmplat. Vor vorbi altă dată, când spiritele se vor calma, spre a nu da prilej la diferite comentarii. Oricum, tot ce s-a întâmplat se răsfrângea și asupra lor, fiindcă cine mai știa care dintre ei a fost vinovat sau nu de un asemenea tărăboi tocmai într-o biserică. O să se întindă zvonul ca un fulger în oraș.

Miruitul nu dură mult și intrară în altar îngândurați. Nu știau ce e de făcut. Abia se așezară să-și tragă sufletul că părintele Iustin apără cu o hârtie în mână bombănind.

– Nu-i drept, domnule, nu-i drept...

Își ridicară privirile nedumeriți.

– M-au amendat... Ticăloșii!... Mi-au luat salariul pe două luni. Ce mă fac? Trebuie să plătesc impozitul, RCA-ul, locul de parcare, să le cumpăr fetelor cele de trebuință... Ce mă fac?...

Se lăsă un moment de tăcere.

– Părinte, zise părintele Aurelian, nu fi trist, o să se rezolve... Chestiunile acestea materiale se rezolvă. Mai greu e cu celelalte, de alt tip. Ca să te eliberez de această grijă și să putem sta de vorbă în liniște sufletească, îți spun că nu o să plătești amenda. O să îl rog pe ginerele meu, care este adjunct al Inspectoratului Județean de Poliție, să anuleze amenda. Problema nu este asta. Ci frăția ta. Ce se întâmplă? Ne poți spune și nouă?

– Cu cine să se întâmple?

– Părinte, nu face pe naivul. Nu ești chiar atât de orb să nu vezi că noi suntem de mai mult timp îngrijorați. Ești de nerecunoscut. Nu putem rămâne indiferenți. Trebuia să intervenim mai repede și, poate, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat.

– Vreți să spuneți că sunt vinovat de scandalul de azi din biserică?

– Da, ești vinovat, interveni părintele Dorin. E incalificabil ce s-a întâmplat.

– Da?! Și voi unde ați fost?

– Noi am fost acolo unde ne era locul.

– Părinte Aurelian, cu ce am greșit eu că am sporit puțin exigențele morale în îndrumările credincioșilor?

– Nu ai greșit cu ei, ci cu tine. Tu ai credea că, dacă ei vor deveni sfinți, o să devii și tu. Greșit. Mândria ta o să te împiedice. Te-ai purtat în ultimul timp cu noi de parcă am fi cei

mai păcătoși dintre oameni. Nimic n-a fost pe măsura exigenței tale, pe care ți-ai impus-o artificial și nesăbuit.

– Iustin, fii la măsura firii tale, zise părintele Dorin. Bruscată, firea o să se răzbune. Și ce vrei mai mare răzbunare decât ceea ce s-a întâmplat azi în biserică? Imaginea hărmălaiei din biserică e a firii tale răzvrătite.

– Chestii intelectualiste, care nu țin cont de starea de decădere morală a credincioșilor... Nu e nicio legătură între starea mea sufletească și ceea ce se întâmplă în jurul meu...

– Asta să o crezi tu... zise părintele Aurelian. Preotul trebuie să fie un izvor de lumină, nu de întunecate considerații despre starea credincioșilor care, de bine, de rău, sunt în biserică... Du-te în supermagazine și ține predici cum ții tu, dar ai grijă să stai aproape de o ușă pe care să fugi, că s-ar putea să te linșeze. Te știi om cultivat, așa că mi-e greu să cred că nu vezi cum ai manipulat atitudinea unor credincioși. Spiritul răzvrătit din predicile tale a creat impresia că vei deveni un stindard al politicii lor... al politicii, nu al credinței lor! Inevitabil ai ajuns, deși nu ți-au solicitat aceasta, „purtătorul” lor de cuvânt. Poliția te-a amendat, fiindcă a aflat de la ei cine i-a provocat la o asemenea acțiune... Știi cine sunt? Nu știi. Am întâlnit un asemenea grup pe stradă și, văzând că sunt preot, m-au înconjurat și m-au luat la întrebări de ce nu iau atitudine împotriva Patriarhului, că suntem toți niște comuniști, vânduți lor, securiști... Cine sunteți voi să mă judecați astfel? i-am întrebat. Noi suntem Legiunea Arhanghelului Mihail. Părinte, vezi în ce horă ai intrat?

– Doamne ferește, părinte, nici vorbă de așa ceva!...

– Cum scapi acum de încurcătura asta? Ce-o să te faci când o să te vezi în gura presei? Televiziuni, interviuri, suspiciuni, comentarii... Vai de capul nostru... Nu vezi cum caută scandal, să arunce cu noroi în Biserică...? În jurul unor fapte mărunte, se țes tot felul de istorii dubioase... Orgoliul tău a făcut rău bisericii noastre. Aici a fost scandalul și aici o să vină

tot felul de lume, nu pentru rugăciune, ci flămândă de scandal...

– Nu ești omul care să devină vedetă, n-ai structura asta... interveni părintele Dorin.

– N-am vrut să devin vedetă... De ce nu mă înțelegeți? Intenția mea a fost doar aceea de a îndrepta lucrurile. Până când ne vom complăce în lăncezeala asta morală? V-ați pus întrebarea de ce se mișcă lumea atât de greu?...

– Las-o așa cum se mișcă, bine că nu stă pe loc... Omule, vino-ți în fire! Trezește-te! ridică puțin vocea părintele Dorin.

Dar părintele Iustin nu avea de gând să renunțe la gândurile sale din ultimul timp. Ajuns acasă, nu pomeni nimic despre ceea ce s-a întâmplat. Luă masa, se odihni puțin și reveni la biserică pentru vecernie. Găsi biserica plină. Erau aceiași oameni în haine negre, Legiunea Arhanghelului Mihail. Și-a învins teama și a trecut printre ei fără să le dea atenție. Vecernia s-a desfășurat în liniște, o liniște care nu prevestea nimic bun. De bună seamă, veniseră cu un plan anume. L-au expus părintelui după ce au ieșit din biserică.

– Părinte Iustin, ne cerem iertare pentru tulburarea de azi-dimineață... Noi vedem în dumneavoastră un adevărat profet, zise un zdrahon cu o barbă până la brâu.

– Nu, nu, nu!... Nu sunt profet, cine a mai scornit-o și pe asta?

– N-a scornit-o nimeni. Noi credem în cuvântul Sfinției tale.

– Voi credeți, iar eu plătesc amenda.

– Am văzut că v-au amendat. Noi am pregătit bani să vă despăgubim. Pofțiți, părinte, zise bărbosul, care părea un lider al lor, aveți aici chiar o sumă mai mare...

– Nu primesc niciun ban...

– Vă rugăm, insistăm...

Omul strecură fulgerător într-un buzunar al reverendei un pachetel învelit în hârtie de ziar. Părintele ezită puțin, dar bărbosul a profitat și i-a făcut o propunere năucitoare. Voiau să

fie ucenicii dânsului, părintele urmând să îi ia sub oblăduire, adică să devină șeful grupului, pentru ca, mai târziu, să îl aleagă președintele partidului.

– O să înființăm un partid, auzi părintele, din ce în ce mai confuz. Un partid care să promoveze valorile creștine, interesele naționale și purificarea morală a societății. Ideea ne-a venit ascultând predicile dumnevoastră. Înălțătoare, sublime... Să curățăm societatea de toate relele, de securiști, ateii, vânzători de țară...

Părintele Iustin se întoarse brusc și, înainte de a face primul pas, aruncă pachetul cu banii în mijlocul lor.

– Nici mort. M-ați înțeles greșit. Nu fac politică. Eu fac numai „politica” lui Hristos.

Grăbi pașii, „arhanghelii” aproape alergau după dânsul. Nu se liniștii decât când se văzu într-un taxi, care porni în trombă. Văzând grupul de oameni, șoferul se sperie și nu-i mai trebui să-l roage părintele să pornească imediat.

De obicei nu venea acasă cu taxiul, ci cu mașina proprie, pe care acum o lăasă într-o parcare apropiată. Preoteasa își dădu seama de îndată că s-a întâmplat ceva, chiar foarte grav și ieși în capul scării.

– Îți explic, îți explic..., zise abia trăgându-și respirația.

– Incredibil ce au putut să-mi propună zurbagii de azi-dimineață..., zise așezându-se pe un scaun în sufragerie. Au venit la vecernie, m-au așteptat până la sfârșitul slujbei, ca să îmi spună că vor să fiu conducătorul grupului lor, că vor să facă un partid, mi-au spus și cum o să-l denumească: Partidul Creștin al României! Doamne, cum au putut alege o asemenea denumire, P.C.R.?! Iar eu să fiu președintele partidului... Mi-au dat bani să plătesc amenda...

– Și i-ai primit?

– Nicidecum!...

– Părinte, nu te lăsa târât într-o asemenea poveste... O să se sfârșească rău.

– Le-am spus clar: „Nu fac politică! Eu fac numai «politica» lui Hristos!”

– Dă telefon părinților, cere-ți iertare pentru conduita față de dânsii în ultimul timp și roagă-i să îți vină în ajutor. Singur nu vei face față provocării de acum.

– De ce să-mi cer iertare? Am făcut doar ceea ce îmi cere Hristos – să numesc răul și să-i îndemn pe oameni să urmeze binele.

Nu-i trecea părintelui prin minte ceea ce avea să îl aștepte a doua zi. Pe cât de îndârjit era, pe atât de îngrozit a devenit când l-a sunat un episcop să-i spună că s-a anunțat la radio că Legiunea Arhanghelului Mihail i-a propus să fie președintele Partidului Creștin al României. Credea că-i dă o veste bună și chiar l-a felicitat.

– Nea Vasile, nici gând să intru în politică... E o minciună sfruntată. Să le spui tuturor care te vor întreba că e o mare minciună.

– Ei caută o personalitate în jurul căreia să se grupeze, zise părintele Dorin, când se întâlniră. Dacă le vei da de înțeles că vrei să devii al lor, s-a terminat... Te vor târî în mari necazuri, fiindcă psihologia lor amestecată de fanatici și de răzvrătiți va provoca și alte asemenea scandaluri, ca să compromită imaginea Bisericii. Au mai fost și în alte biserici și au procedat la fel.

– Asemenea grupări provoacă diverse scandaluri ca să atragă atenția... Nu înțeleg de ce polițiștii te-au amendat pe tine și nu pe ei...

– I-au amendat și pe ei. Eu nu am nicio legătură cu ei, nu i-am văzut în viața mea, nu știu cine sunt și nici nu mă interesează...

– Eu cred că s-a întâmplat următorul lucru, încerca să explice părintele Dorin: Predicile tale au alunecat spre o nuanță politică. Au devenit pamflete, culmea, tocmai la adresa celor care ar fi trebuit să simtă mângâiere din cuvântul tău, nu lovitura de bici. E de văzut acum care sunt intențiile lor. După